

UZASADNIENIE

V. R. (1) została obwiniona o to, że w dniu 3 października 2017 r. ok. godz. 7:49 w P. na ul. (...) kierując pojazdem marki H. (...) nr rej. (...) nie zachowała należytych środków ostrożności podczas wyprzedzania czym spowodowała zagrożenie w ruchu drogowym, czego następstwem była kolizja ze skręcającym w lewo pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...)Sm, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy Poznań S. w P. wyrokiem z dnia 13 marca 2019 r. w sprawie o sygnaturze akt VIII W 480/18 obwinioną za winną wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. popełnionego w ten sposób, że w dniu 3 października 2017 r. o godz. 7:49 w P. na ul. (...) kierując pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...) nie zachowała należytej ostrożności oraz nie dostosowała prędkości do warunków na drodze, skutkiem czego doprowadziła do kolizji z jadącym przed nią i ze skręcającym w lewo pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...), tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to wykroczenie na podstawie ww. przepisu wymierzył jej karę 300 zł grzywny.

Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 § 1 k.p.w. w zw. z § 2 i § 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. 2017.2467) oraz art. 1 i 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 2017 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem kosztów postępowania oraz wymierzył jej 30 zł opłaty sądowej.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca obwinionej, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji – k. 86-87 v.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionej okazała się o tyle skuteczna, że w jej efekcie koniecznym stała się zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego V. R. (2) ustalenia, że obwiniona „nie dostosowała prędkości do warunków na drodze”. Wniesiony przez obrońcę obwinionej środek zaskarżenia wywołując postępowanie odwoławcze i w jego ramach kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku prowadzić musiał również do jego zmiany w zakresie orzeczenia o karze. W pozostałym zakresie zaskarżone rozstrzygnięcie nie budziło zastrzeżeń Sądu Okręgowego.

Nietrafiony co do zasady okazał się zarzut obrońcy V. R. (1) nieprawidłowej oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji, w tym wyjaśnień obwinionej, zeznań świadka H. Z. oraz nagrania monitoringu a w konsekwencji sformułowany przez skarżącego zarzut błędnie w ustaleniach faktycznych. Skarżący bowiem zdaniem Sądu Okręgowego błędnie wywodził jakoby to H. Z. a nie obwiniona, jak też ustalił Sąd Rejonowy, miał nie zachować zasad szczególnej ostrożności i nie ustąpić pierwszeństwa pojazdowi obwinionej, czym rzekomo spowodował kolizję w dniu 3 października 2017 r.

Co prawda rację należy przyznać skarżącemu, że ani w toku postępowania przygotowawczego ani już na etapie postępowania sądowego nie zajęto się dokładnym ustaleniem prędkości, z którą poruszał się pojazd obwinionej. W chwili zdarzenia nie dokonywano wszakże pomiaru prędkości z jaką poruszał się pojazd obwinionej za pomocą stosownego urządzenia, a nie został przeprowadzony na tę okoliczność choćby dowód z opinii biegłego sądowego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych, na podstawie którego można byłoby precyzyjnie tę prędkość określić. W takich okolicznościach ustalenie Sądu Rejonowego, iż obwiniona nie dostosowała prędkości do warunków na drodze było zbyt daleko idące i nie znajdowało oparcia w materiale dowodowym. Tak jednoznacznego ustalenia nie sposób było poczynić na podstawie samego nagrania z monitoringu. Wobec tego Sąd Okręgowy wyeliminował z opisu przypisanego obwinionej czynu ww. ustalenie.

W tym miejscu przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. opis czynu przypisanego to precyzyjne wskazanie wszystkich elementów czynu mających znaczenie dla jego prawidłowej kwalifikacji prawnej, niepomijające

żadnego aspektu zachowania należącego do ustawowych znamion danego typu przestępstwa. Tym samym fakty i okoliczności niestanowiące znamion czynu, a więc niewpływające na ustalenie, który przepis ustawy karnej ma być zastosowany do oceny zachowania określonej osoby, nie powinny być zawarte w obrębie opisu czynu. Bez znaczenia pozostaje przy tym, iż elementy te miałyby wpływ na stosowanie instytucji prawa materialnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2009 r., w sprawie sygn. akt IV KK 303/08, LEX nr 486202).

Konieczność wyeliminowania z opisu czynu przypisanego V. R. (1) ustalenia, że obwiniona nie dostosowała prędkości do warunków na drodze nie wpłynęło na trafność kwalifikacji prawnej zarzucanego jej czynu zastosowanej w kontrolowanym orzeczeniu (por. art. 86 k.w.).

Pozostałe okoliczności sprawy ustalone na bazie zeznań H. Z. oraz częściowo obwinionej, skonfrontowanych z dowodem w postaci nagrania monitoringu nie nastroczają wątpliwości, że to właśnie obwiniona nie zachowując należytej ostrożności doprowadziła do kolizji z jadącym przed nią i ze skręcającym w lewo pojazdem R. (...) kierowanym przez H. Z.. W omawianej sytuacji obwiniona widząc bowiem włączony lewy kierunkowskaz w pojeździe pokrzywdzonego, uwzględnivszy warunki organizacji ruchu na ulicy (...) w P. powinna była poczekać aż pokrzywdzony wykona manewr parkowania. Zachowania takiego należało oczekiwać od obwinionej (vide rozważania Sądu I instancji w przedmiocie pojęcia „należytej ostrożności” k. k.81 v.-82), tym bardziej, że jak słusznie ustalił Sąd pierwszej instancji obwiniona jest oficerem policji w stanie spoczynku, nie są jej zatem obce zasady ruchu drogowego, a nadto zna specyfikę jazdy ulicą (...) z uwagi na to, że jeździ nią codziennie. Tymczasem obwiniona okoliczność, że świadek ten kierunkowskaz włączył całkowicie zignorowała. Wynika to zarówno z zeznań H. Z., jak i dowodu z nagrania monitoringu, które zostały poprawnie ocenione przez Sąd Rejonowy i nie były ze sobą sprzeczne. Co do wyjaśnień obwinionej V. R. (1), to wyłącznie w sferze intencji obwiniona nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego jej czynu, gdyż w sferze faktów ustalenia Sądu, które opierają się na wiarygodnych dowodach nie pozostawiają żadnych wątpliwości.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że wina i sprawstwo obwinionej w zakresie przypisanego jej wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. nie budzą żadnych wątpliwości. Oczywistym jest, że zaprezentowane na potrzeby niniejszego postępowania stanowisko obrońcy obwinionej wynikało z realizacji strategii procesowej. Jednakże obwiniona zmierzała w ten sposób do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie, czemu Sąd Rejonowy słusznie nie dał wiary.

Z uwagi na fakt skierowania apelacji przeciwko całemu wyrokowi Sąd Okręgowy zobligowany był do zbadania kwestii orzeczenia o karze.

Mając na uwadze powyższe rozważania a nadto motywację, sposób zachowania się obwinionej, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw wykroczenia, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu Sąd II instancji doszedł do przekonania, że wymierzona V. R. (1) kara byłaby zbyt surowa. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, iż kara grzywny w wysokości 200 zł będzie w pełni adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu obwinionej, a także będzie uwzględniać jej sytuację majątkową.

Uwzględniając powyższe rozważania, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wyeliminował z opisu czynu przypisanego V. R. (2) ustalenie, że obwiniona „nie dostosowała prędkości do warunków na drodze” oraz złagodził karę grzywny do 200 (trzystu) zł, w pozostałej części utrzymując zaskarżony wyrok w mocy - art. 437§2 k.p.k., art. 438 pkt. 4 k.p.k. w zw. z art.109 §2 k.p.w.

Sąd Okręgowy, mając na uwadze zasady określone w art. 118 § 1 k.p.w. oraz art. 627 i art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w., obciążył obwinioną kosztami postępowania za II instancję i wymierzył jej jedną opłatę za obie instancje, zgodnie z art. 10 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Ewa Taberska